

Daniel Meurois

Cartea secretă a lui Jeshua

Viața ascunsă a lui Isus... conform Memoriei Timpului

Volumul 2

Anotimpurile împlinirii

Apărute deja la Solisis:

Întâlniri Solare de Marianne Dubois

CD de meditații ghidate *Atomi de Diamant* de Rada Pantea

Cartea secretă a lui Jeshua, volumul I, Anotimpurile trezirii de Daniel Meurois

În curs de apariție

Locuința Radiantului de Daniel Meurois

București, 2020

Glosar

- **Archontes:** Dizidenți ai Frăției Elohimilor, care caută controlul speciei umane
- **Basha:** Un fel de rozariu esenian cu 108 perle
- **Bhikkhu (ni):** O persoană ce renunță la tot ce e lumesc în Tradiția budistă
- **Cedron:** Mic torent ce desparte Ierusalimul de Muntele Măslinilor
- **Centurie:** Detașament de o sută de soldați în armata romană
- **Eretz:** Pământul, în ebraică
- **Flagrum:** Bici cu trei curele din piele ce conțin bucăți de os sau din metal
- **Lestai:** Un tâlhar
- **Lingam:** Ou din piatră ce îl simbolizează pe Shiva în Hinduism
- **Nephilim:** „Cei Căzuți” în ebraică
- **Macheronte:** Fortăreață în care Irod Antipa l-a deținut apoi l-a executat pe Ioan Botezătorul. Se găsește în Iordania actuală.
- **Mille:** Unitate de măsură romană ce corespunde la 1482 metri
- **Miqra:** Convocare pentru lectură în adunare
- **Nout:** Zeiță a boltei cerești în Egiptul antic
- **Prakriti:** Natura originală, care asociază potențialul Energiei și al Materiei
- **Publican:** Nume dat celor ce strângeau impozite
- **Quaddish:** Rugăciune ritualică proprie Iudaismului și care ia forme diferite. Esenienii le aveau pe ale lor
- **Ruth (sau Ruah):** Suflul divin, asimilabil Spiritului Sfânt
- **Saddhu:** Ascet rătăcitor în Tradiția hinduismului
- **Shophar:** Instrument de suflat fabricat dintr-un corn de berbec
- **Stad:** Unitate de măsură romană ce corespunde la 200 metri
- **Talit:** Un voal cu franjuri tradițional în Tradiția evreiască
- **Thof:** Un fel de tobă mică
- **Tsaniyf:** Turban care are o margine ce atârână pe umăr
- **Walya:** Nous-ul, Supramentalul
- **Yarad:** Iordanul

Cuprins

Prefața editorului.....	7
Prolog	9
Capitolul I: „Nu mai știu cum să te numesc...”	13
Capitolul II: Între zidurile din Sokuk	24
Capitolul III: Misterul Iordanului.....	39
Capitolul IV: Primii mei pași cu Soarele	57
Capitolul V: „Deci, mă vrei?”	73
Capitolul VI: După ce pământul s-a cutremurat.....	89
Capitolul VII: Zâmbetul unui nor.....	105
Capitolul VIII: De la Yo Hanan la Myriam.....	121
Capitolul IX: Suflete în ecloziune.....	138
Capitolul X: În ținutul Gadareenilor	156
Capitolul XI: Norul.....	172
Capitolul XII: În adevărul din Cana	186
Capitolul XIII: Planul Templului	202
Capitolul XIV: Crisalida lui Eliazar	215
Capitolul XV: De la Shlomit la Procla.....	225
Capitolul XVI: Miracolul peștilor.....	237
Capitolul XVII: La est de Bethsaida	253
Capitolul XVIII: Jocuri de puteri.....	269
Capitolul XIX: Uleiul și apa	284
Capitolul XX: Peste tot în același timp.....	301
Capitolul XXI: Tentațiile Celuilalt	317
Capitolul XXII: Într-o zi, în Jericho.....	334
Capitolul XXIII: Bar Abba, fiul Tatălui	345
Capitolul XXIV: Între tandrețe și fermitate	361
Capitolul XXV: Sfârșitul unui timp.....	379
Capitolul XXVI: În apropierea Sucot-ului.....	393
Capitolul XXVII: O furtună în Templu.....	409

Capitolul XXVIII: Într-o noapte, Marele Cerb.....	425
Capitolul XXIX: Gethsemane.....	443
Capitolul XXX: Din Sanhedrin la fortăreață	461
Capitolul XXXI: Coloana cu flagrum	475
Capitolul XXXII: Misterul Golgothei.....	491
Capitolul XXXIII: Regenerare.....	510
Capitolul XXXIV: În secretul stânilor	525
Capitolul XXXV: Rugăciunea de recunoștință	543
Capitolul XXXVI: Scuturarea lui Saul.....	558
Capitolul XXXVII: Adevărata Meryem.....	574
Capitolul XXXVIII: Spre ținutul marilor suflete.....	588
Capitolul XXXIX: Într-o seară în Bal Baktr.....	603
Capitolul XL: Înălțimile din Meruvadana	619
Capitolul XLI: Bucuria secretă	637
Capitolul XLII: „Aveți grijă unii de alții...”.....	653
Cum a fost scrisă această carte?	661
Glosar.....	664

Apariții la același editor:

CARTEA SECRETĂ A LUI JESHUA
Viata ascunsă a lui Isus conform Memoriei Timpurilor

Volumul I: Anotimpurile Trezirii

Daniel Meurois

Primul volum al acestei lucrări – un best-seller imediat după apariția sa – era așteptat de foarte mult timp: Restituirea vieții integrale a lui Christ Isus prin consultarea detaliată a Memoriei Akashice...

După mai mulți ani de lucru, Daniel Meurois, ne furnizează aici, sub forma unei relatări-mărturie, o veritabilă epopee inițiativă pe cât de fascinantă pe atât de inspiratoare.

De-a lungul paginilor, suntem invitați să împrumutăm privirea lui Jeshua – Iisus – în primii treizeci de ani ai vieții sale. Îi descoperim frageda copilărie în delta Nilului și studiile sale în mănăstirea eseniană din Krmel... până la acea călătorie de șaptesprezece ani ce îl va conduce în Himalaya... pentru ca în sfârșit să se întoarcă în Egipt și să fie investit acolo de către Suflul christic chiar în inima Marii Piramide.

Printr-o mulțime de informații și de evenimente niciodată dezvăluite până în prezent, îl însoțim pe Învățător, pas cu pas, pe drumul emoționantei sale germinări. Un parcurs care îl va duce, cu ajutorul lui Elohim, la descoperirea amplorii cosmice a Misiunii sale.

Cartea secretă a lui Jeshua este o operă tulburătoare și revoluționară care, în mod inevitabil, va marca itinerariului celor care – în afara Bisericilor – simt nevoia urgentă de a redescoperi natura originală și universală a Amprentei Christului pe Pământ.

Învățăturile sale vor stimula în fiecare nevoia vie a unei adevărate metamorfoze unificatoare.

O carte ce constituie, fără nicio îndoială, anunțul sosirii iminente a unui nou Suflu de Lumină...

Capitolul I

„Nu mai știi cum să te numesc...”

În grădina casei lui Yussaf lumina era de chihlimbar în acea zi. Cu pași măsurăți am pătruns în ea, conștient că intram atunci într-un alt anotimp al vieții, care mi-a fost împrumutat, un anotimp ce nu avea să se șteargă niciodată. Nu aș fi putut spune exact cum anume, dar am intrat presimțind sensul gestului meu.

Tânăra care mă întâmpinase ceva mai devreme, dispăru într-o clipită acoperindu-și pletele cu un voal de culoarea pământului. Mă găseam singur față în față cu unchiul meu, neclintit de uimire la rândul său:

– „Jeshua... ești chiar tu?”

Yussaf¹ îmbătrânise, dar, după vigoarea cu care m-a îmbrățișat, am înțeles că își păstrase întreagă atenția și prospețimea. Era plăcut să îl regălesc astfel, ca pe un semn bun marcând întoarcerea mea acasă.

Acasă? După ultima călătorie de la Joppe, făcută printre dealuri, nici măcar nu mai știam dacă există cu adevărat acasă, atât de multe drumuri și ținuturi am parcurs care m-au marcat, sculptat apoi însămânțat.

În fața lui Yussaf, care mă asalta cu întrebări printre lacrimile pe care nu și le putea opri, cuvintele îmi lipseau. Sau mai degrabă, erau atâtea și atâtea în mine, încât niciunul dintre ele nu reușea să treacă peste celelalte ca să depășească pragul buzelor.

În mod ciudat totuși, nu simțeam vreo emoție... Nu în sensul pe care i-l atribuim în mod obișnuit. Era... altceva, nedefinit, pe care îl descopeream pentru prima dată și care era fără îndoială fructul recentei mele metamorfoze din

¹ Iosif din Arimateea. Pentru reamintire a se vedea volumul I, capitolul 1.

Piramidă. Un fel de bucurie în stare brută, un sentiment pur și intens în același timp lipsit de atașament.

Într-un colț al grădinii ce reprezenta centrul opulentei sale locuințe, unchiul mă invită în sfârșit să mă așez pe o bancă de piatră înainte de a-mi aduce el însuși puțin vin în cea mai frumoasă cupă din câte văzusem.

Era oare posibil să schimbi cu adevărat ceva într-o asemenea situație? Se scurseseră șaptesprezece ani de când mă încredințase, încă tânăr fiind, lui Yosh Heram și deșertului... Întrebările lui alunecau pe mine.

Apoi, deodată, am simțit nevoia să îl privesc altfel și să mă afund în adâncul ochilor săi ca să găsesc acolo adevărul din sufletul său. Trebuia să o fac.

– „Yussaf, am zis din nou, mă recunoști cu adevărat?”

– „Nu... îmi răspunse el după o scurtă ezitare. Nu... dar știi că ce văd nu poate fi altcineva decât tu. Tu și... și *Ceva* ce mă face aproape să tremur.”

– „Un Suflu?”

– „Asta e...”

– „Pentru El am plecat... și din cauza Lui mă întorc...”

Îmi amintesc apoi că l-am văzut pe bătrân ridicându-se de pe locul pe care stătuse lângă mine pe bancă, apoi lăsându-se încet la pământ până l-a atins cu fruntea și luându-mi gleznele între mâini.

L-am lăsat să o facă... Acel *Ceva* a cărui natură o ghicise nu vedea în el un unchi ci un om însetat de Soare, primul din cei pe care trebuia să-i umplu... Astfel, pur și simplu, mâna mea dreaptă s-a așezat de la sine pe creștetul capului său, parțial pleșuv.

Nu exista nicio pretenție referitoare la spațiul în care să împlinesc un asemenea gest. Acesta era cu adevărat o prelungire naturală a *Ceea* ce locuia de acum în mine și mai ales nu trebuia nicidecum să îl limitez.

Dacă am avut un prim discipol veritabil pe acest Pământ, acesta a fost deci bătrânul Yussaf d'Ha Ramathaim, acela prin care călătoria mea atât de lungă a putut avea loc.

În această clipă de liniște dintre noi, timp în care mâna mea a rămas îndelung așezată pe capul său, îmi pare, după două mii de ani, că totul a fost spus între sufletele noastre. Era un „tot” al cărui conținut exact amândoi îl ignoram în mod conștient, bineînțeles, dar care făcea să se ridice la suprafața vieților noastre certitudinea unei vechi, profunde și frumoase înțelegeri secrete.

– „Ridică-te, te rog, i-am zis în sfârșit. Vom vorbi în seara asta... pe când vârtejul amintirilor se va fi domolit.”

Chiar în clipa aceea, tânăra care îmi deschisese ușa, reapăru. Avea în mâini un vas și un ulcior cu apă. Potrivit obiceiului, era important ca picioarele mele să fie spălate înainte de a pătrunde în locuință.

– „Iat-o pe Marta, una dintre nepoatele mele, zise Yussaf. O verișoară de-a ta... Adeseori vine pe aici să mă viziteze, și... după cum vezi, își poartă bine numele¹.”

– „Oh!... ea este sora lui Eliazar, nu-i așa?”

– „Cum de știi asta?”

– „Nu știi, descopăr... totul este scris în jurul ei...”

Preț de o scurtă clipă am văzut-o pe Marta ridicându-și bărbia cu un soi de mișcare demnă.

Apoi, evitându-mi privirea, s-a așezat în genunchi la picioarele mele. Folosindu-se de vas și de ulcior, ea începu să mi le spele așa cum se făcea cu orice oaspete pe care vrei să îl onorezi.

– „De ce tu? am întrebat-o. Nu mă cunoști...”

– „L-am văzut pe unchiul meu și e de ajuns...”

Marta mi-a răspuns cu un ton ce trăda o formă de oboseală, tot fără să mă privească.

– „Nepoata mea nu a avut o viață foarte ușoară, adăugă îndată Yussaf, trăiește cam prea singuratică...”

– „Împreună cu oile, în casa ei din Bethania?”

Am pronunțat cuvintele astea fără măcar să mă gândesc, deoarece era foarte evident desenat în lumina sufletului său.

¹ În aramaică, cuvântul marta semnifică stăpâna casei. El corespunde prenumelui Marta.

Yussaf tocmai se așezase în picioare în spatele ei, iar ea, acum îmi ștergea picioarele cu o pânză de in albă. El își reținu respirația, cu buzele tremurânde:

– „Da... chiar așa, da... în Bethania!”

Bethania... evident că nu fusesem niciodată acolo și chiar îi uitasem existența până în clipa asta, dar numele său îmi spunea că locul trebuie să fie unul bun, cu toți curmalii săi pe care îi ghiceam.

– „Dar Myriam, ce face?”

De data asta, Marta nu se putu opri să îmi întâlnească privirea.

– „Sunt multe Myriam...”

Și zicând asta, Marta se ridică și am văzut-o dispărând cu pași rapizi în interiorul casei.

Yussaf era în mod evident jenat.

– „Ea vorbește puțin, știi... Adeseori s-a temut. Cu romanii mai mult... Soldații trec în mod regulat prin Bethania... și o caută puțin, atunci... O să îți spună despre asta poate într-o zi...”

– „Mai ai încă mozaicul acela?”

Yussaf aproape că izbucni în râs, evident încântat că treceam la altceva și că nu puneam alte întrebări referitor la ceva ce nu trebuia să știu.

Nu a mai trecut mult timp și m-a rugat să îl urmez în penumbra răcoroasă a vastei locuințe. Câteva trepte de urcat, un vestibul de traversat, un bazin de ceramică albastră, apoi încăperile, un număr mare de încăperi sobru dar armonios mobilate... Nu-mi aduceam aminte de toate astea... Doar mozaicul îmi rămăsese gravat în memorie.

Era tot acolo, la capătul culoarului, inundat de lumina ce se filtra printr-o lucarnă inspirat plasată. Pe un decor de frunze de palmier, erau înfățișați cu o delicată eleganță, trei porumbei albi.

Contrar a ceea ce îmi spusese de-a lungul anilor imaginându-mi această scenă, nicio emoție anume nu mă traversă. Mă simțeam extrem de fericit să fiu acolo, pur și

simplu, să respir dulceața momentului prezent, nefiind nimic care să mă tulbure... Nu mai eram același...

Ocupam perfect corpul meu, însă era o privire în mine care percepea totul dintr-un unghi până atunci necunoscut și a cărui luciditate părea să se aștearnă peste tot...

Și apoi, deodată, în timp ce stăteam ținut pe spectacolul porumbeilor albi, vocea lui Yussaf veni să mă caute. Trăda un fel de tulburare.

– „Scuză-mă... Spune-mi... Nu mai știi cum să te numesc...”

– „Păi... nu sunt eu, Jeshua?”

– „Nu... nu chiar. N-aș mai ști să te numesc astfel. Nu se mai poate...”

– „Și dacă ți-o cer?”

Nu am obținut niciun răspuns. Chiar atât de tare puteam să înspăimânt? Să fii îmbrăcat în Soare ducea deci la asta, la o diferență tot mai mare, ce avea să devină un zid? Oh... dacă, în momentul acela chiar, aș fi putut să mă retrag și să mă rog...

În spatele lui Yussaf, care îmi arăta ultimele încăperi ale casei sale, îmi amintesc că mi-am zis atunci că, după toate câte se întâmplaseră – și oricât m-ar fi costat – voiam să rămân om, voiam să continui să mă numesc Jeshua...

Oare gândul acesta, dorința aceasta, ori acest elan de simplitate au făcut să urce în mine un val puternic de tandrețe? Cu certitudine, căci, ajunși în capătul scărilor de piatră ce dădeau spre acoperișuri și spre terasă, n-am putut să mă abțin să-l strâng puternic în brațe pe Yussaf.

– „Deci... rămâne Jeshua?”

– „Dacă ții tu, dar...”

Și, trebuie să o spun, acest cuvânt, acest „dar” a rămas mereu între noi, precum stigmatul discret al unei solitudini pe care a trebuit să o trăiesc până la capăt.

Restul zilei și seara le-am petrecut într-o comuniune tihnită, de fericire pură.

Yussaf îmi confirmă plecarea tatălui meu, apoi forța demnă a mamei. Limbile se descătușară fără efort, dintr-o

amintire în alta, iar Marta, la cererea de a ni se alătura, uită chiar, între două fructe, să-și ascundă câteva zâmbete.

Era târziu când aceasta se retrase pentru că se înoptase și la fel făcură și cei trei servitori ai casei. Fără îndoială era momentul pe care Yussaf îl aștepta. Pusese un mănunchi de ierburi uscate ca să ardă pe jar. Un obicei vechi...

– „Vei mai sta câteva săptămâni cu noi, aici? Ai călătorit atâta... Ești acasă aici...”

I-am luat mâna și mi-am așezat-o pe a mea în căușul său, deschisă, cu palma în sus.

– „Privește... De la primele mele zile în această lume, tu știi mai bine decât oricine ce este scris între liniile ei... Ce crezi că trebuie să fac? Îmi dau trei zile, Yussaf, trei zile ca să îmi reacordez corpul la cântecul pământului acesta. Nu mai mult, căci apoi...”

– „Apoi?”

– „Awoun îmi va spune!”

Începând cu ziua următoare, așa cum plănuisem, am început să parcurg orașul. Ierusalimul nu mai era cel din amintirile mele adolescente. Poate că nu fusese niciodată așa...

În încălceala străduțelor, în piațetele sale și până la marea curte a Templului, frumusețea pe care i-o găsisem cu ochii de la treisprezece ani își schimbase numele. Se transformase în seducție. Dar am descoperit și duritate.

Mai întâi m-am întrebat dacă era vorba despre prezența ce mi se părea mai evidentă decât altă dată, a armatei romane. Dar nu... căci simțeam de fapt că așa e mereu când ușile sufletului omenesc se micșorează. De ce se fac ele mai mici? Nici sufletele însele nu știu. În realitate, ele strigă periodic după urgența unei mutări, refuzând în același timp efectele ei. Se tem.

Păstrez încă în amintire întreaga după-amiază în care am stat discret în fața Templului, observând nesfârșita

trecere a unora și a altora. Cu foarte puține excepții, am văzut doar expresii ale tuturor negoțurilor omenirii.

O schimbare? m-am întrebat... Da, era urgentă... Dar o schimbare nu are nimic în comun cu o simplă mișcare. Conștiința nu se mulțumește cu suprafața lucrurilor... Îi trebuie totul în același timp: tăișul plugului, suflul semănătorului, sămânța, apa și focul.

În aceste clipe, cu o infinită serenitate dincolo de ființa mea, am văzut clar că îmi revenea să fiu toate astea la un loc, că era misiunea mea, singurul adevărat motiv, nu doar al întoarcerii mele ci al vieții mele și că îndoiala nu îmi era permisă.

În ziua aceea, când se lăsa amurgul, Yussaf încercă să mă ia stângaci de braț după ce am terminat masa împreună.

– „Știi... de acum am o fiică. Am adoptat-o la puțin timp după plecarea ta. Au fost revolte... Tatăl ei – care era prietenul meu – a pierit împreună cu soția sa. Și apoi, ei bine...”

– „Este cea al cărei nume îl porți mereu în minte, nu-i așa? Este Myriam?”

Numele de Myriam îmi apăruse din nou în cap, ca și în ajun, fără vreun motiv anume.

– „Este la Migdel acum?”

Aveam impresia că cuvintele mi se plasau singure în gură. Îmi păreau a fi prelungirea unei priviri sau a unei cunoașteri pe care încă nu o stăpâneam.

– „Ți-au vorbit de ea?”

– „Nu, Yussaf...”

Nu voiam să spun mai multe căci subiectul mi se părea în mod evident delicat și poate chiar dureros. În realitate vedeam foarte bine ce era cu această Myriam pe care o adoptase unchiul meu. Ea se căsătorise cu un bețiv, un bărbat violent, avusese un fiu... și a decis să fugă cu el de acasă când acesta era încă mic... Îmi puteam imagina ce reputație căpătase și durerea care era acum a lui Yussaf.

„Orice lucru are motivul lui să apară, am spus încheind simpla conversația pe tema asta, după cum fiecare are ora sa potrivită de a trece de la noapte la zi.”

Așa cum mi-am propus, am petrecut încă două zile pline de observații și cugetări la Ierusalim. Voiam să înțeleg mai bine ce era cu toate aceste suflete pe care le vedeam agitându-se și de ce aveau ele nevoie.

Natura închisorii lor, chiar dacă era vopsită diferit, era identică cu acelea întâlnite peste tot altundeva. Se arăta în general țesută cu egoism și orgoliu. Fiecare trăia singur în mijlocul mulțimii, în ciuda ofrandelor aduse la Templu, a rugăciunilor și negocierilor. Și apoi... venea jocul supunerilor, al compromisurilor, al micilor revolte și al lăcomiei pentru a acoperi totul. Era lumea somnului, nici cu adevărat bună, nici rea...

Aș fi putut să îi întorc spatele dar era atâta foc în mine, încât dimpotrivă, le-am mulțumit, acestor suflete care erau complice, căci datorită suferinței lor oarbe și a rătăcirii lor mi-am dorit atât de mult să cresc, să îmi amintesc și să chem numele Tatălui să curgă prin venele mele...

Așa gândeam în dimineața plecării, când am pornit-o pe drumul ce ducea în Bethania. Eram însoțit de Marta, care dorea să profite de ocazie pentru a se întoarce acasă. Mergea cocoțată pe un măgar. În ceea ce mă privește, Yussaf îmi dăruise niște sandale noi și niște monede ca să îmi ușureze călătoria.

Acceptasem totul cu bucurie după principiul înțelept care zice să nu cauți să mergi pe apa unui râu dacă există deja un pod ca să îl traversezi.

– „Ce o să faci acum? Te întorci în satul tău natal?” mă întrebă Marta pe când o lăsam în pragul locuinței.

– „Voi merge mai întâi să îl salut pe vărul meu Yo Hanan. Yussaf mi-a spus că îl propovăduiește pe Atot-Puternicul, în deșert, aproape ca un nebun, și că are mulți discipoli. Deci, cum îmi plac nebunii...”

– „Se zice că e mai mereu în zona Sokuk¹ în perioada asta... acolo pe unde râul se varsă în Marea de sare...”

Am lăsat-o pe Marta zicând vorbele astea, convins că își avea locul ei pe drumul ce se schița în fața mea. Aveam să ne mai întâlnim, era scris dintotdeauna...

Da, bineînțeles că mă voi întoarce în sat, voi regăsi ochii mamei, ai lui Judas ai „micii” Sarah și ai celorlalți... Da, dar a trecut deja multă vreme de când viața mea era locuită de o Voință care o transcendea și care mă împingea să fac anumite gesturi înaintea altora.

Yo Hanan... Un soi de voce interioară îmi comanda să merg către el fără amânare.

Astfel, după ce m-am înviorat la vechea fântână din Bethania, am pornit-o hotărât pe cărarea care, printre dealurile deșertice, mă ducea spre malurile Mării de sare.

Nu era decât o călătorie în plus, în singurătate, printre pietriș și nisip; și încă o noapte înfășurat în pelerina de lână groasă, contemplând pe cât posibil milioanele de diamante ale bolții cerești.

În ziua următoare, acoperit de praf, am ajuns pe vârful unei ridicături stâncoase, din înaltul căreia privirea putea îmbrățișa o bună parte din întinderea sclipitoare a Mării.

Un beduin și familia lui își puseseră cortul nu departe de acolo. În deșert, un suflet îl salută întotdeauna pe un altul, fie că e al unei vulpițe ori al unui șoim.

Puțin neîncrezător, cu un băț în mână, beduinul făcu câțiva pași în direcția mea.

– „Eternul să fie cu tine!... Dorești apă?”

– „Suntem toți în căutare de apă, pe pământul ăsta... dar doresc să o iau pe drumul cel mai scurt spre Sokuk.”

Bărbatul ezită o clipă.

– „Sokuk? Se zice că are porțile închise pentru oricine în momentul ăsta... Cu siguranță din cauza aceluia bărbat de care nu vor să audă vorbindu-se și care atrage multă

¹ Sokuk: actuala mănăstire din Qumrân (a se vedea vol I, cap XII).